Як здумаю, що можу відійти,
Не вижавши пером свій плідний мозок,
Не склавши урожай в книжки й листи,
Як зерно, що в амбар несуть з повозок;
Або дивлюсь, як знаки вогняні
У небі півночі встають жадано,
І раптом здумаю, що їх мені
Рукою випадку схопить не дано;

Коли помислю, вродо нетривка,
Що я на тебе більш не подивлюся
Безумними очима юнака,—
Тоді спиняюсь, думаю, томлюся,
Аж поки перед поглядом моїм
Любов і Слава пропадуть, як дим.